



בע"א (נצרת) 15735-02-15 - עביר דאמוק נ' עיריית נצרת עילית

בע"א (נצרת) 15735-02-15 - עביר דאמוק נ' עיריית נצרת עיליתשלום נצרת

בע"א (נצרת) 15735-02-15

עביר דאמוק

נגד

עיריית נצרת עילית

בית משפט השלום בנצרת

[14.04.2015]

כב' השופטת דלית שרון-גרין

החלטה

המבקשת הגישה בקשה שכותרתה "בקשה לביטול דו"ח חניה", שעניינו חניית רכבה ביום 4.3.08 בתחומי המשיבה, במקום חניה מוסדר, ללא תשלום אגרת החניה באמצעות הצמדת כרטיס חניה. עם זאת, במהותה מדובר בבקשה למתן ארכה להגשת בקשה להשפט בגין הדוח, בה מתבקש ביטול פסק דין החלוט בגין הדוח ולאחריו ביטול הדוח מטעמי התיישנות.

טיעוני הצדדים

בבקשתה טענה המבקשת כי רק כשבוע עובר להגשת הבקשה נודע לה לראשונה על אודות הדוח מושא הבקשה, שעה שקיבלה בדואר דרישה לתשלום החוב בגין הדוח בסך של כאלף ₪ בעוד הקנס המקורי עמד על 100 ₪. לדבריה, עובר לדרישת תשלום זו לא קיבלה "כל מכתב ו/או ידיעה ו/או דרישה מהמשיבה אודות עבירה זו", המוכחת על ידה. על כן, המשיבה מתנהלת בצורה לא נאותה ולא חוקית. עוד הוסיפה המבקשת, כי הרכב בו בוצעה העבירה אינו בחזקתה מזה שנים רבות. המבקשת ציינה את דרכי הפעולה הלגיטימיות שנמנעו ממנה בשל אי ידיעתה על הדוח. בהמשך, בקשה לקבוע כי העבירה התיישנה משום שלא נשלחה לה הודעת קנס בגינה תוך שנה מיום ביצועה לצד ביטול הליכי הגביה הננקטים נגדה בגין הדוח ותוך חיוב המשיבה בהוצאות. המבקשת תמכה את טיעוניה בתצהיר חתום כדין וצרפה העתק מדרישת התשלום שקיבלה. המשיבה ציינה בתגובתה כי ביום 4.3.08 נרשם לחובתה של המבקשת דוח לאחר שחנתה שלא כדין והדוח הוצמד לשמשת הרכב במקום. משלא ננקטה כל פעולה, נשלחה ביום 23.10.08 לכתובתה הרשומה של המבקשת הודעת קנס חדשה, שאף התקבלה על ידה, כפי שנראה באסמכתאות המצורפות. בהתאם לחוק חלה חזקת המסירה ונשמט הבסיס תחת טענת ההתיישנות. אף בשלב זה, לא נקטה המבקשת באחת מדרכי הפעולה הקבועות בחוק מסיבות השמורות עמה. משהפך הקנס לפסק דין חלוט, נשלחה למבקשת הודעת דרישה באמצעות דואר רגיל ביום 23.3.09, והודעת דרישה לפני נקיטת הליכי גביה, בדואר רשום ביום 13.5.09, אשר לא נדרשה על ידה.



לאחר מכן ובמשך השנים נשלחו למבקשת דרישות תשלום נוספות, כפי שניתן לראות ברשימת המשלוח לדוח המצורפת לבקשה.

אם לא די בכך כדי להפריך את טענתה באשר לאי ידיעתה אודות הדוח, הרי שכבר בשנת 2011, בעקבות שיחות טלפניות עם משרדי חברת הגביה "שוהר" (להלן: "שוהר"), שלחה המחאה על סך 743 ₪ לכיסוי חובה, אך ההמחאה לא כובדה בשל חוסר כיסוי מספיק. במכתב מיום 12.12.11 עדכנה שוהר את המבקשת בדבר ההמחאה שחזרה ודרשה את תשלום החוב. צורפו לבקשה העתק ההמחאה והמכתב משוהר.

זאת ועוד, הטענה לפיה המבקשת איננה מחזיקה עוד ברכב, אינה מסייעת לה משום שבמצב דברים זה יכולה היתה להגיש בקשה להסבת הדוח במועד אך היא לא עשתה כן מסיבותיה שלה. רק לאחרונה, עת ננקטו נגד המבקשת הליכי גביה בפועל, פנתה לראשונה בבקשה זו. נראה כי המבקשת מנסה להתחמק מהסדרת חובה בעודה נתלית בטענות סתמיות ובעזרת בית המשפט תוקפת את פעולות המשיבה לשם יצירת תקדים בדמות ביטול הדוח. לעניין המסגרת הנורמטיבית, הרי שהתנאים הקבועים בחוק לקבלת בקשה שכזו הוחמרו בשנים האחרונות. המבקשת לא הצביעה על כל סיבה בגינה נמנעה ממנה הגשת הבקשה במועד בהינתן האמור לעיל באשר לטענת "אי הידיעה". נראה כי המבקשת הגישה בקשה זו בשיהוי רב, ללא כל הצדקה או הסבר סביר לשיהוי זה רק בשל פעולות הגביה הננקטות נגדה. לא זו אף זו, בעבירות שחלה עליהן ברירת משפט, רצונה של המבקשת להוכיח את חפותה, מה שלא נטען במקרה זה, אינו מהווה עילה לקבלת הבקשה לשם מניעת עיוות דין ואף זכותה של המבקשת לקבל את יומה בבית המשפט הוגבלה לתנאים מחמירים, שבהם לא עמדה.

זאת ועוד, מערכת האכיפה של חוקי העזר העירוניים לא תוכל לעמוד בגזירה של הארכות מועד חוזרות ונשנות כמו גם בקבלת הבקשה הזו, אשר תשית את עלויות הגביה על המשיבה, שלא בצדק.

נוכח האמור לעיל, הליכי הגביה ננקטו בהתאם לסמכותה של המשיבה בחוק. המבקשת ידעה היטב על אודות הדוח מזה מספר שנים ובכל זאת הגישה תצהיר שקרי לבית המשפט בדבר "אי ידיעתה" במסגרת הגשת בקשתה לביטול הדוח, שהוגשה בשיהוי ניכר וללא נימוק סביר. על כן, יש לדחות את הבקשה ולחייב את המבקשת בהוצאות דיון והכרעה.

המשיבה הניחה לפניי תשתית עובדתית, לפיה נשלחה לכתובתה הרשומה של המבקשת הודעת קנס חדשה, בתוך שנה מיום ביצוע העבירה מושא הדוח, שאף התקבלה על ידי המבקשת. המבקשת, מצידה, לא נתנה הסבר כלשהו לאי קבלת הודעת הקנס ועל כן, לא הצליחה להרים את הנטל ולסתור את "חזקת המסירה". במצב דברים זה, המבקשת מוחזקת כמי שידעה על אודות הדוח, כך שנשמט הבסיס מתחת לטענתה בדבר התיישנותה של העבירה, ואני דוחה טענה זו.



עוד הונחה לפניי תשתית עובדתית מוצקה לכך שהמבקשת לא רק מוחזקת כמי שידעה על אודות הדוח, אלא שאף ידעה עליו בפועל.

שהרי לפני למעלה משלוש שנים, שלחה המחאה על סך 743 ₪ לתשלום החוב, אשר לא כובדה בשל חוסר כיסוי מספיק.

ניסיון התשלום הכושל משמיט את הבסיס מתחת לכל טענה בדבר אי ידיעה ובנוסף, מהווה הודיה בביצוע העבירה. המבקשת טענה בלשון רפה כי העבירה מוכחשת (סעיף 3 לבקשה). גם ללא ההודאה דלעיל, אין די בהכחשה סתמית ולקונית כדי להוות בסיס לקבלת בקשתה.

המבקשת טענה כי הרכב איננו בחזקתה מזה שנים רבות, אך לא טענה שלא היה בחזקתה בעת ביצוע העבירה, וממילא, כאמור, הודתה בפועל בביצוע העבירה באמצעות רכב זה.

בנוסף, לא מצאתי הסבר מניח את הדעת לכך שמבקשת ישבה בחיבוק ידיים במשך כשבע שנים מעת קבלת הודעת הקנס ולמעלה משלוש שנים מאז הניסיון הכושל לתשלום בהמחאה. על כן, בקשה זו מוגשת בשיהוי רב ללא מתן הסבר כלשהו לשיהוי זה.

במשך שנים אלה צבר הקנס בגין הדוח ריביות פיגורים וגרר הוצאות בגין פעולות גביה שננקטו. ברי כי הוספת חיובים זו מקורה במחדלה של המבקשת לפעול ביעילות להסדרת חובה במשך זמן רב ועל כן, בצדק הושתו עליה.

מן האמור לעיל, לא מצאתי בנימוקי הבקשה עילה לביטול פסק הדין תוצאת אי תשלומי של הקנס במועד, ולמתן ארכה להגשת בקשה להשפט בגין הדוח, ולא שוכנעתי כי אי קבלת הבקשה תגרום למבקשת עיוות דין. אשר על כן, אני דוחה את הבקשה על כל חלקיה.

בנסיבות המתוארות לעיל, ובהתחשב בחוסר תום הלב בו נגועה הבקשה, אני רואה לחייב את המבקשת בהוצאות בסך 500 ₪, לטובת עיריית נצרת עילית, שישולמו תוך 60 יום מהיום, במשרדי העירייה. המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ה, 14 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.